

Конкурсы = “Першыя скрыпкі” АПК

У абласным аграпрамысловым саюзе назвалі лепшых кіраўнікоў прадпрыемстваў сельскагаспадарчай і перапрацоўчай галін

Не сакрэт, што ў любой справе палова поспеху забяспечана, калі на чале дзеяздольнай каманды знаходзіцца думаючы, ініцыятыўны, адказны, працавіты і прафесійна падрыхтаваны кіраўнік. Відавочна, што такія людзі заслугоўваюць і добрага слова, і маральнага ды матэрыяльнага заахвочвання.

Традыцыя вызначаць лепшых кіраўнікоў сельскагаспадарчай і перапрацоўчай галін ужо даўно існуе на Брэстчыне, таму стаць пераможцамі ці прызёрамі ў конкурсах “Лепшы кіраўнік сельскагаспадарчага прадпрыемства Брэсцкай вобласці” і “Лепшы кіраўнік перапрацоўчага прадпрыемства ДА “Кіруючая кампанія холдынгу “Канцэрн Брэстмясамалпрам” лічыцца гонарам. Граматы, падзякі, грашовыя прэміі, не-

сумненна, добры дадатак да маральнага стымулу.

Дык хто ж уганараваны па выніках работы за 2015 год? У абласным аграпрамсаюзе назвалі лепшых кіраўнікоў, якіх смела можна ахарактарызаваць як “першыя скрыпкі” АПК Брэстчыны. Іх выбралі ў 4-х групах.

Сярод кіраўнікоў гаспадарак першай групы, дзе ёсць жывёлаводчыя комплексы, вырабляюць спіртныя напіткі, маюцца птушкафабрыкі, спецыялізаваныя агароднінныя гаспадаркі, якія ўваходзяць у ААТ “Агракамбінат “Мачулішчы”, філіялы і структурныя падраздзяленні малакаперапрацоўчых прадпрыемстваў пераможцамі прызнаны Андрэй Бурдук (ААТ “Ружаны-Агра”, Пружанскі раён), а 2-е месца прысуджана Юрыю Марозу (ААТ “Белавежскі”, Камянецкі раён).

У другой групе (кіраўнікі гаспадарак са стажам працы да 5 год) п’едэстал занялі: Алег Бурак (ААТ “Каленкавічы”, Камянецкі раён) – 1-е месца; Надзея Кандрацюк (СВК “Вазнясенскі”, Жабінкаўскі раён) – 2-е месца; Аляксандр Камінскі (ААТ “Шэні-Аграпрадукт”, Пружанскі раён) – 3-е месца. Лаўрэатамі конкурсу сталі: Сяргей Крыльчук (СВК “Ставокскі”) і Аляксандр Новік (СВК “Лапаціна”) – прадстаўнікі Піншчыны.

Сярод кіраўнікоў гаспадарак са стажам работы больш чым 5 год (гэта ІІІ група) перамога Станіслаў Цынкус (СВК “Асавецкі”, Драгичынскі раён), а Уладзімір Любушак (СВК “Святая Воля”, Івацвіцкі раён) і Сцяпан Халько (УП “Моладава-Агра”, Іванаўскі раён) занялі адпаведна 2-е і 3-е

месцы. Лаўрэатамі ў гэтай групе сталі: Пётр Якімавец (ААТ “Агра-Калядзічы”, Пружанскі раён) і Васіль Юхімук (СВК “Дарапеевічы”, Маларыцкі раён).

У ІV групе (яе склалі кіраўнікі гаспадарак, да якіх у 2013 – 2015 гадах былі далучаны іншыя сельскагаспадарчыя прадпрыемствы) перамога атрымаў старшыня СВК “Жарабковічы” (Ляхавіцкі раён) Віталій Бусько – на жаль, пасмяротна.

Сярод кіраўнікоў перапрацоўчых прадпрыемстваў пераможцамі стаў Уладзімір Мікіціч (ААТ “Пружанскі малочны камбінат”); “серабро” у Руслана Чыбатара з ААТ “Кобрынскі масларобчы-сыраробчы завод”, а “бронза” дасталася Эдуарду Шыбуны (ААТ “Пінскі мясакамбінат”).

Лідзія КУРБАТ, “НТ”.

Безумоўна, было б вельмі добра, каб аўтар ліста ў рэдакцыю меў аб прадмеце свайго дужа эмацыянальнага аповяду хоць бы нейкае, хай нават аддаленае, уяўленне. Тады б, мажліва, вежавыя выпаральныя градзірні, якія ён убачыў у святле ліхтароў на будаўнічай пляцоўцы Беларускай АЭС, і не напалохалі яго так моцна. Таму што, на самай справе, гэта звычайныя прыстасаванні для ахалоджвання вады, унутры якіх, акрамя чыстай вады і пары, не будзе ніякіх іншых рэчываў і з’яў кшталту ўранавага паліва ці радыеактыўнага выпраменьвання. Дарэчы, дакладна такія ж вежы можна убачыць на любой ЦЭЦ ці на прадпрыемстве, дзе ёсць неабходнасць у ахалоджванні вялікай колькасці вады.

Зрэшты, не ў градзірных справах, хоць дадзены факт і з’яўляецца вельмі паказальным. На жаль, сёння абсалютная большасць праціўнікаў АЭС нават не паварушылі пальцам, каб атрымаць хоць нейкую інфармацыю аб атамнай электрастанцыі і ўжо на падставе яе зрабіць уласную выснову. Звычайна негатыўныя адносіны да атамнай энергетыкі грунтуюцца на прастай схеме: на Чарнобыльскай АЭС здарылася аварыя – значыць, усе АЭС небяспечныя.

Вось і аўтар ліста праз радок успамінае гэтую аварыю і абурэцца тым, што мы, маўляў, не вучымся на памылках. На яго думку, засвоіць урок з Чарнобыльскай аварыі – гэта, не марудзячы, спыніць будаўніцтва Беларускай АЭС. Ну і, напэўна ж, усіх атамных электрастанцый у свеце. Не новая, добра знаёмая логіка. Не разумела толькі, чаму яна не выкарыстоўваецца ў іншых выпадках. Да прыкладу, чаму ніхто не патрабуе забароны запалак альбо ўвогуле агню па прычыне вялікай колькасці пажараў? Альбо нават пасля буйных авіякатастроф ніхто не заклікае знішчыць усе самалёты? Вось і аўтар ліста смела сеў у крэсла аўтобуса, хоць, напэўна ж, неаднойчы чуў пра аварыі такіх сродкаў транспарту з вялікай колькасцю ахвяр.

Адказ на гэтыя, крыху іранічныя, пытанні відавочны: у нас проста няма іншага выбару. Не можам мы пражыць без запалак і агню, адмовіцца ад грамадзянскай авіяцыі, пасажырскага аўта транспарту і многіх іншых рэчаў, да якіх прывыкліся, без якіх, іншым разам, не ўяўляем свайго жыцця, хоць і разумеем, што яны, гэтыя рэчы, могуць быць вельмі небяспечнымі.

Добра гэта ці дрэнна, але ў атамнай энергетыкі сёння таксама няма альтэрнатывы. Інакш чым растлумачыць той факт, што на сённяшні дзень у свеце выкарыстоўваецца 437 ядзерных энергаблокаў. Найбольшая іх колькасць у ЗША, Францыі і Японіі. Яшчэ 67 энергаблокаў

На слыху

Беларуская АЭС: паразважаем без істэрыкі

У рэдакцыю “НТ” звярнуўся жыхар вёскі Бобрык Пінскага раёна Уладзімір Гук. У сваім лісце Уладзімір Пятровіч выказаў сумненне ў мэтазгоднасці будаўніцтва Беларускай АЭС, якую лічыць магчымым “другім Чарнобылем” для Беларусі. Для кампетэнтнага тлумачэння па ўзнятым пытанні зварот чытача быў накіраваны ў Міністэрства энергетыкі Рэспублікі Беларусь. Неўзабаве рэдакцыя атрымала адказ, які мы і прапануем увазе чытачоў “НТ”.

знаходзяцца на рознай ступені будаўніцтва. Узводзяць уласныя атамныя станцыі Фінляндыя, Кітай, Індыя, ЗША, Паўднёвая Карэя, Славакія, Францыя... Плануе будаўніцтва дзвюх АЭС Польшча. Не адмовілася ад уласнай атамнай электрастанцыі Літва.

Што штурхае гэтыя краіны ў бок атамнай энергетыкі? Няўжо і там такія ж, як піша аўтар, “дурні”, якія не хочуць вучыцца на памылках? Наўрад ці. Ды і што значыць: “вучыцца на чужых памылках”? Апёкшыся ў дзяцінстве, ніколі не браць у рукі запалкі? Ці ўсё ж навучыцца імі карыстацца?

Гэта няпраўда, што энергетыкі не засвоілі ўрок з аварыі на Чарнобыльскай АЭС. Трагічныя падзеі 30-гадовай даўніны прывялі да радыкальнага перагляду ўсёй сістэмы дзейнасці АЭС. Бяспека на сучасных АЭС з’яўляецца краевугольным камнем, асновай асноў, філасофіяй галіны.

У аснову бяспекі Беларускай АЭС, як і ўсіх сучасных атамных станцый, пакладзены прынцып глыбокашаланаванай абароны. Яго сутнасць – у выснове, што любая асобная сістэма бяспекі, якой бы надзейнай яна ні была, усё роўна ўразлівая і павінна быць прадубліравана альбо падмацавана дадатковай сістэмай.

Бяспека Беларускай АЭС будзе забяспечана мноствам фактараў. Галоўны з іх – гэта прынцып самаабароненасці рэактарнай устаноўкі, наяўнасць некалькіх

бар’ераў бяспекі і мнагакратнае дубліраванне каналаў бяспекі.

У праекце Беларускай АЭС выкарыстана рацыянальнае спалучэнне актыўных – інакш кажучы, тых, што патрабуюць намаганняў персаналу і крыніц энергазабеспячэння, і пасіўных – якія не патрабуюць дзейнасці персаналу і электрычнасці, сістэм бяспекі.

Беларуская АЭС будзе мець ахоўную герметычную абалонку, якая ўкрые ўсе радыяцыйна небяспечнае абсталяванне і будзе мець здольнасць вытрымліваць высокі ціск знутры, а таксама нагрузку ад знешніх уздзеянняў. Такіх, як ураганы, смерчы, землятрусцы і нават падзенне самалёта.

“Пастка расплаву” – спецыяльнае прыстасаванне, якое знаходзіцца пад рэактарам і будзе выкарыстана ў выпадку найцяжэйшай аварыі на АЭС – таксама будзе мець месца на Беларускай АЭС. Нікога падобнага не было на Чарнобыльскай АЭС. І гэта толькі некаторыя “ўрокі”, якія былі “вывучаны” пасля аварыі.

На жаль, фармат газетнага артыкула не дазваляе падрабязна спыніцца на тэхнічных асаблівасцях сучасных АЭС. Але знайсці такую інфармацыю самастойна не ўяўляе цяжкасці. Трэба проста захацець. А яшчэ прыкласці крыху намаганняў, каб засвоіць новыя веды, а не жыць аднойчы сфарміраваным меркаваннем усё жыццё.

Сістэма безумоўнага выканання ўсіх тэхнічных рэгламентаў эксплуатацыі АЭС, абарачэн-

ня з радыеактыўнымі адходамі, падрыхтоўка персаналу, выхаванне ва ўсіх супрацоўнікаў атамнай станцыі культуры бяспекі – бадай што, таксама можна аднесці да “чарнобыльскіх урокаў”.

Узвядзенне ўласнай АЭС створыць дадатковыя гарантыі дзяржаўнай незалежнасці і эканамічнай бяспекі Рэспублікі Беларусь. Менавіта гэтым і нічым іншым абумоўлена будаўніцтва Беларускай АЭС.

У эканамічна развітых краінах Заходняй Еўропы каля 28 працэнтаў электраэнергіі выпрацоўваецца за кошт спалвання каменнага вугалю. Яшчэ каля 20 працэнтаў “даюць” цэплаэлектрастанцыі, якія працуюць на газе. 29 працэнтаў электраэнергіі вырабляюць на АЭС. 10 працэнтаў – на гідрэлектрастанцыях. Мае месца з’ява, якую ў эканоміцы называюць дыверсіфікацыяй. І гэта вельмі добра, таму што ўсе “яйкі” непажадана трымаць у адным кошыку. У Беларусі ж больш за 95 працэнтаў электрычнасці выпрацоўваецца на газавых электрастанцыях! Падкрэслім, выпрацоўваецца з сыравіны, якой няма ў нашай краіне.

Пасля ўводу АЭС у эксплуатацыю каля 30 працэнтаў электраэнергіі краіны прыпадзе на атамную генерацыю, а Беларусь будзе штогод эканоміць да 5 кубічных мільярадаў прыроднага газу. Немалаважна і тое, што ўвядзенне ў энергабаланс

АЭС панізіць выкіды ў атмасферу парніковых газаў на 7 – 10 мільёнаў тон у год.

Будаўніцтва Беларускай АЭС ужо надало магутны стымул у развіцці ўсіх сфер грамадскага жыцця нашай краіны. І ў першую чаргу – навуку, адукацыю, медыцыну, будаўніцтва, энергетыку.

Таму выснова аб тым, што АЭС непатрэбна Беларусі, грунтуецца выключна на эмоцыях аўтара ліста і не вытрымлівае ніякай крытыкі. Як і ўпэўненасць у тым, што АЭС, альбо, як піша аўтар, “мірны атам”, можа з’яўляцца толькі папровай.

Безумоўна, атамная электрастанцыя – вельмі важны і адказны аб’ект. Адмаўленне гэтага факта, па сутнасці, стала адной з перадумоў аварыі на Чарнобыльскай АЭС.

З часу тых трагічных падзей прайшло вось ужо больш за тры дзесяцігоддзі. Не стала былой агульнай краіны. Змяніўся грамадска-палітычны лад, дзяржаўная ідэалогія. Непазнавальна, дзякуючы навукова-тэхнічнаму прагрэсу, змянілася наша паўсядзённае жыццё. Прызнаваць прагрэс у цэлым і адмаўляць яго ў атамнай энергетыцы – неразумна. Атамная энергетыка таксама перажыла радыкальны рэнесанс. Прычым як тэхнічны, так і маральны. Сучасныя АЭС нават знешне не нагадваюць Чарнобыльскую станцыю.

І, напэўна ж, не толькі ў Беларусі, а і ў некалькіх тысячах кіламетраў вакол Беларускай АЭС не знойдзецца чалавека, які б жадаў, каб на ёй здарылася нейкая бяда. У першую чаргу бяспека АЭС хавае людзей, якія на ёй працуюць. Беларускай АЭС будучы эксплуатавачы высокакваліфікаваныя спецыялісты, якія атрымалі неабходны вопыт на расійскіх, украінскіх, літоўскай атамных электрастанцыях. Побач з імі набываць вопыт будучы і нашы айчыныя “атамшчыкі”, якіх рыхтуюць у лепшых беларускіх ВНУ і якія ўжо цяпер, за некалькі гадоў да ўводу Беларускай АЭС, праходзяць стажыроўку на дзеючых замежных атамных электрастанцыях.

У Беларускай АЭС ёсць усё неабходнае, каб быць бяспечнай. Абраны самы сучасны і надзейны праект. Выбрана на-дзейная пляцоўка. У якасці генеральнага падрадчыка выступае кампанія – прызнаны лідар сучаснага атамнага энергетычнага будаўніцтва.

Мы будзем АЭС не для таго, каб яе ўзарваць, а для таго, каб разумна і бяспечна яе выкарыстоўваць на карысць усім людзям нашай краіны – Рэспублікі Беларусь.

Эдуард СВІРЫД, начальнік аддзела інфармацыі і грамадскіх сувязей РУП “Беларуская АЭС”, член Саюза журналістаў Рэспублікі Беларусь.

